

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **nezl. J. P.**, právně zastoupeného JUDr. Františkem Staňkem, advokátem se sídlem v Liberci, Gagarinova 757, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 15. 9. 2004, č. j. 59 Az 22/2004 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Františka Staňka, se sídlem v Liberci, Gagarinova 757, **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 15. 9. 2004, č. j. 59 Az 22/2004 – 28, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 28. 1. 2004, č. j. OAM-149/VL-01-BE07-2004, jímž byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že důvody žádosti o azyl nezletilého stěžovatele jsou shodné s důvody žádosti o azyl jeho zákonné zástupkyně, tj. jedná se o důvody ekonomické povahy, které nelze podřadit pod žádný z důvodů taxativně uvedených v § 12 zákona o azylu, neboť zákonná zástupkyně stěžovatele opustila Ukrajinu z obav před věřiteli, když nebyla

schopna splatit dluh a obává se, že by jí i stěžovateli mohlo být vyhrožováno a že by mohli být odsouzeni k trestu odnětí svobody.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost v níž namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, tedy z důvodu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když neposoudil jeho žádost o sloučení věcí a nařízení jednání, ve které žádal o sloučení řízení proti rozhodnutí ministerstva. Ze skutečností, které v rámci azylového řízení uvedl, je zřejmé, že v případě návratu na Ukrajinu bude vystaven značným těžkostem. Proto se domáhal zrušení napadeného rozsudku a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. Důvodem žádosti o azyl zákonné zástupkyně stěžovatele byly problémy s věřitelem a snaha o legalizaci pobytu a tytéž důvody vztáhla i na stěžovatele. Skutečnosti uvedené zákonnou zástupkyní stěžovatele nelze podřadit důvodům pro udělení azylu zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů navrhlo ministerstvo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Námitku stěžovatele, že se krajský soud nezabýval jeho žádostí o sloučení věcí a nařízení jednání, považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou. O žalobě zákonné zástupkyně stěžovatele proti rozhodnutí ministerstva bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 3. 2004, č. j. 59 Az 153/2003 - 27, kterým byla její žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, zatímco řízení o žalobě stěžovatele bylo zahájeno dne 12. 3. 2004, kdy byla žaloba podaná zákonnou zástupkyní stěžovatele doručená krajskému soudu. V průběhu řízení před krajským soudem stěžovatel, resp. jeho zákonná zástupkyně, nikdy nepožádal o sloučení věcí a ani tak nemohl z objektivních důvodů učinit, neboť řízení týkající se zákonné zástupkyně stěžovatele již bylo skončeno. Stěžovatel přípisem ze dne 7. 6. 2004 pouze požádal krajský soud o nařízení jednání ve věci, které se následně konalo dne 15. 9. 2004 za přítomnosti zákonné zástupkyně stěžovatele.

Pokud stěžovatel dále pouze v obecné rovině uváděl, aniž by ke svým tvrzením uvedl konkrétní argumentaci, že v případě jeho návratu na Ukrajinu bude vystaven značným těžkostem, nemohl v rozsahu tohoto důvodu pro jeho nekonkrétnost a neurčitost Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumat. V této souvislosti lze pouze poukázat na to, že stěžovatel se dovolává pouze důvodů týkající se jeho zákonné zástupkyně a nikoliv jeho osobně, protože se narodil na území České republiky poté, kdy opustila Ukrajinu.

Nejvyšší správní soud proto z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven zástupcem advokát a podle § 35 odst. 7 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby 1000 Kč a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 1 x 75 Kč, celkem tedy 1075 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu